

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 30/10
Люксембург, 16 март 2010 г.

Решение по дело C-325/08
Olympique Lyonnais SASP/Olivier Bernard и Newcastle UFC

Футболните клубове могат да искат обезщетение за обучение за младите играчи, които са обучили, когато тези играчи желаят да сключат първия си договор като професионални играчи с клуб в друга държава членка

Размерът на това обезщетение трябва да се определи като се отчитат разходите, направени от клуба както за обучението на бъдещите професионални играчи, така и за тези, които никога няма да станат такива

Правилата относно наемането на футболисти във Франция се съдържат в Хартата на професионалния футбол на Френската футболна федерация¹. Според хартата играчите „млади надежди“ са футболисти на възраст между 16 и 22 години, които са наети от професионален клуб като обучаваани играчи при условията на срочен договор. Хартата задължава играча „млада надежда“, когато клубът, който го е обучил изисква това от него, да сключи първия си договор като професионален играч с този клуб.

През 1997 г. Olivier Bernard сключва договор като „млада надежда“ с Olympique Lyonnais за три сезона. Преди да изтече срокът на този договор Olympique Lyonnais му предлага да сключи договор като професионален играч за срок от една година. Г-н Bernard отказва да сключи този договор и сключва договор като професионален играч с английския футболен клуб Newcastle UFC.

Тогава Olympique Lyonnais завежда съдебни дела, за да осъди г-н Bernard и Newcastle UFC да му заплатят сумата от 53 357,16 EUR като обезщетение за претърпени вреди и пропуснати ползи, която се равнява на възнаграждението, което този играч би получил за една година, ако беше подписал предложението му от клуба договор².

Сезиран като последна инстанция Касационният съд на Франция отправя запитване до Съда на Европейските общности дали принципът на свободно движение на работници допуска клубовете, които обучават „млади надежди“, да им пречат или да ги разубеждават да сключват договор като професионални играчи с футболен клуб от друга държава членка, след като сключването на такъв договор може да доведе до осъждането им да заплатят обезщетение за вреди и пропуснати ползи.

На първо място Съдът уточнява, че дейността на г-н Bernard като наето лице представлява икономическа дейност и в това си качество попада в приложното поле на правото на Европейския съюз. Съдът отбелязва също, че хартата има характер на колективен трудов договор, целящ да регламентира трудовата дейност на наетите лица и в това си качество също попада в приложното поле на правото на Европейския съюз.

¹ Става въпрос за хартата в редакцията към момента на събитията, предмет на делото по главното производство.

² По това време хартата не съдържа правила за обезщетяване на обучаващия клуб в случай че в края на обучението си играчът откаже да подпише договор като професионален играч с този клуб. В тези случаи обучаващият клуб все пак имал възможност да предяви иск срещу играча „млада надежда“ по реда на френския кодекс на труда за неизпълнение на договорни задължения, произтичащи от хартата, за осъждане на този играч да му заплати обезщетение за вреди и пропуснати ползи.

След това Съдът установява, че разглежданият режим, по силата на който след периода на обучението си, ако не иска да заплати обезщетение за вреди и пропуснати ползи, играчът „млада надежда“ е длъжен да сключи първия си договор като професионален играч, с клуба, който го е обучил, може да разубеди този играч да упражни правото си на свободно движение. Поради това **такъв режим представлява ограничаване на свободното движение на работници.**

Въпреки това, както Съдът вече е приел в Решение по дело Bosman³, като се има предвид голямото социално значение, което спортната дейност и по-конкретно футболът имат в Съюза, целта да се насърчава наемането и обучението на младите играчи трябва да бъде призната като легитимна.

За да се провери дали една система, която ограничава свободното движение на тези играчи може да гарантира постигането на посочената по-горе цел и не излиза извън рамките на необходимото за постигането ѝ, е уместно да се вземат предвид особеностите на спорта като цяло и по-конкретно на футбола, както и неговата социална и възпитателна функция.

Според Съда перспективата за получаване на обезщетение за обучение е от естество да насърчи футболните клубове да търсят таланти и да осигуряват обучението на младите играчи.

В това отношение Съдът уточнява, че система, която предвижда заплащане на обезщетение за обучение, когато млад играч подпише в края на обучението си договор като професионален играч с клуб, различен от този, който го е обучавал, по принцип може да бъде оправдана от целта за насърчаване на наемането и обучението на млади играчи. Такава система обаче трябва наистина да може да постигне посочената цел и да бъде пропорционална на последната, като взема предвид направените от клубовете разходи за обучението както на бъдещите професионални играчи, така и на тези, които никога няма да станат такива.

От това следва, че принципът на свободно движение на работници допуска система, която с оглед на целта, състояща се в насърчаване на наемането и обучението на млади играчи, гарантира обезщетяването на обучаващия клуб, когато след края на обучението си млад играч подпише договор като професионален играч с клуб от друга държава членка, при условие че тази система може да гарантира осъществяването на посочената цел и не надхвърля това, което е необходимо за постигането ѝ.

Що се отнася до разглеждания в главното производство френски режим, Съдът отбелязва, че той се характеризира със заплащането на обучаващия клуб не на обезщетение за обучение, а със заплащане на обезщетение за вреди, за които отговаря съответният играч поради прекратяване на договорните си задължения и чийто размер не зависи от действително направените от посочения клуб разходи. Всъщност това обезщетение за вреди се изчислява не спрямо разходите за обучение, които обучаващият клуб е направил, а спрямо цялата претърпяна от него вреда. Ето защо Съдът приема, че **френският режим надхвърля това, което е необходимо за насърчаване на наемането и обучението на млади играчи, както и за финансиране на тези дейности.**

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

³ Решение от 15 декември 1995 г. по дело C 415/93 Bosman.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда.

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете с Илияна Палъова ☎ (+352) 4303 3708

Кадри от обявяването на решението са достъпни на „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106